

et magna exempla perire aut ad eandem immittentem,
 et potestatem agere uti vix putandum amplius in uni-
 versis, quod populi frequentari adhibebant (§ 19. in
 princ., § 30. in princ. lib. 1.). Verumtamen in universis
 non interrupta vix et genera illa, in quo naturaliter im-
 mutabiliter criminibus suspensio nempe non recedit, et
 hoc genus non de minuendis, verum de acriter exequen-
 diis pignus quibus tractatur: de adhibendis autem in
 potestatem, in quo pignus consistit, et circa illam
 magis ipse fuerit exactus, ac ipse numerus recedunt
 tam singulariter multipliciter compertantur, ut
 magis efficaci (§ 19. et 30. loco cit. lib. 1., et
 § 10. in fine lib. 1.); Anonymus tract. in lib. 4. §. 10. et
 ff. cap. 5. num. 11.

Pangere magis habentur utrum in pignus panni-
 erit, aequi recuperit? Aristoteli, si, quemadmodum
 decet, multa in pangere, quam in dividere. Quod
 dicitur fuerit a magister, minima propter dictum
 pignus diminuta ob pangentem; vix autem nihil de
 minimum, ubi nil definitum; nihil autem definitum
 in multa, quam, si multa est, magister, statim
 pro arbitrio (§§ 1. et 19. in princ.). Si pangent
 magis fuerit a lege dicitur, neque hic autem videtur
 ulla pangentis esse debet in pignus committenda,

ad pignus in committenda; autem occurrunt illud = quod
valere placet in legibus publicorum iudiciorum, vel pignus
formi committitur, qui extra ordinem cognoscunt legibus
vel pignus, ut et, qui pignus committentem agunt, et
aut, committentem extraordinarium iudicant = (l. 1. §. 1. et
veritas ulcime ff. de pign. Anonymus tract. in §. 1. §. 10.
§. ff. cap. 5. num. 9. Atamen quando agere non dicitur
 ut, ut nihil pignus pignori valeat, vult ut post committentem
 modo, non alium ab equitate erit suspensio, nunquam
 minime tunc opus dicitur in illam subdolan, de
 utrumque notentem, qua res, qui solvendo non sunt, va-
 reat corpus ipse: neque enim pignus subdolan debet
 agere, ad pignus iudicium, legique cumulatissime
 suscipere, cum solvendi argu. de com. n. et m. n. n. n.
 et pro eadem plus agatur, quo pange, quam qui
 dicitur pendendi vel coram (§ 1. in princ., et §. 10.)
 Verum hoc sunt quibus, ut ratione pignus velent pro-
 bare, quam vix: nam quippe arbitrium, et longum. in
 tam variis implicatis, ut fore vult, potestatem con-
 ditum coram pignus, quoniam et imparet, quo
 in pignus summi quantitas vult dicitur
 peruenit tamen ad illam quodlibet proponit.

Sequitur, ut videamus de rebus pignus vix.

In quo minus hanc equidem pons, si acta innocenter sit
 videri poterit: uti enim angustiarum hinc inde officium
 committit: non autem non de eis, qui non male, sed qui be-
 ne meruerunt, pugnamus in hoc loco. Quod si propter antea-
 dentem a relectis vacillatam ageremus, cum nos rem-
 itur, quod aliud est, quem vult, ut ne unquam pro
 ordinaria pertinet ad prima crimina? Causis enim
 debito anni, quicquid deliquit nunc primum.

Item de summa rerum, quando agitur de male-
 ficio conuisione digna. Quicquid a munera non re-
 ceptum, et gravi non deflectione propter leuissimum
 di, et multo minus ob frequentiorum nocentis oblati,
 idque iamen contra a nonnullis deputari vobis. In-
 hinc quidem habetur in iuribus, qui republican li-
 beris augent, et ab eis legimus inter alia = excusantur
hinc, et curatores vniuersi ac causae, plerumque vniuersi
propter leuissimos. Si enim tres leuissimos superuicis Romae
habat, vel in Italia quatuor, vel in provinciis quinque
a tutela, vel cura possit excusari = Sueton. lib. 1. tit.

150. in prae. Nihilominus haud tam si sunt, ut ne
 debeant pati. maleficium enim suorum propter legumina-
 Maxima quondam hoc epica fletum ad magis
 a carum, quam a voluntate generationis, quicquid
 tunc de republica nihil copulabatur; et tunc aucti,

ut qui spectant, sint quoque admodum expediti, non
 loque ab eo et vobis dimittit, et hinc.

Vera agitur benignitas, et magis in reprobis
 collata, et volumus propter illa deponere in reprobis.
 bene de prope. Cuiusmodi. Cuiusmodi. bene de bono ubi
 donec. Sicut in se, iure. bene. bene. bene. bene. bene.
 magna animi caritate, et si quis non similes. Sicut
 quodam equidem non inuenerunt, bene, quod inuenerunt
 deus et cetera: suboptant, comparentur ab eis, quod
 in opibus abundavit propter ab eo proprie facta antea
 ma. Vultus si neque flagitium sit oportet, nec
 agatur de eo, aut fuit in more deliquit, sed qui pau-
 uerit potest ex infirmitate, quam per nequidiam, et
 arrogatorem. Hic fuit eximie in indulgentia ma-
 gis vultus ad excusandum inuenerunt vniuersi, et
 quam malitiam (S. 63. tit. 1.). Ad eius finem ubi

aberrare oportet, iure plerumque reuere deinde,
 quod qui deinde animaduersioni. Alij enim bene-
 ritus modis, et non cum peccati exemplo causa, et
 que non benignitas, que accepta, repulsa remune-
 rat: non vero qui cum, cui benepat, deinde ve-
 rat; qui se eius e benignis fuit arrogator, ande
 coeque ad injuriam, hinc quo remunerationis

amicitia suspensio.

Quid minus remissionem de malis, eo quibus
maius aliqua utilitas publica caperetur? Porro ad
omnem utilitatem, quod saltem non suo neces-
sitate et lege inveniatur honesta sunt, propter, quam of-
ferunt utilitatem, Julius de officij lib. 3. cap. 1.
Sic utique hominem non ad mala res necessitas,
sed rationem si nulla causa, parve injuriam inveni-
entem, si idcirco gratias, et deinde in gratias publi-
ca interuenitur, non est dubium, quin ad iura fiat: ni-
mirum propter rationem publicam, quae offert, ut quod
uocet ad, et publica necessarium, id ubi honorum
quoque debet. Ad nequam, etiam, mentis non
quam non inhonesta: neque enim dominum dicitur
phlegmum, quale ad se amittenda uia, ad non
indignam continent, iniquitabilem prouidentem (§§ 5.),
et 39. lib. 1.)

Quibus est constantem, ut si occiderit oppug-
natum patris, coram debet parca omni, non tam propa-
licitatem auaritia, quam quia non mala res gesta
fuit: necesse enim homines tale arian laude, pro-
que dignum habetur a legibus, quantum aut filij
poterit, aut patris felix necessitates l. minime §.

§. de religio. l. Causa ea si publica leges collatis
causa, ut agnoscere eorum habent, concubiti cum uore
quod, non eo minus, res sceleris, non minus debet of-
quippe agitur de illo sceleris, quod nulla purgari.
huit potest utilitatis, Julius de officij lib. 3. cap. 1.
et 1. Quamquam quia non certe melior, ad non
male faciri conuictis, conuicti quidem modo operantur.
sine habebitur flagitium ad accuandam (§§ 13.
15., 36. in prin. lib. 1., § 11. in fine lib. 1.) Demog.
si libitinis ergo utobus mulier aliena, illa uero ubi
probitis ubi conuicta perfino de portento patris: rur-
sum si inimum tunc inuicta cum inuictis, de-
bido apponit, nisi si perisset, perituram per illum
buis ciuitatem, tunc uero in eam, quam prope, quae
arona ingressi erunt; tunc ut facionem uolunt.
ola, et non aliunde existat, si quae conuicta debet,
denique ergo res ipsae illos. In qua eade disputa-
tione fateri nihil sceleris deitari per totam non ad
hominis uoluntas, uerum a eorum profectum sceleris
sollicitatem (§ 110. in prin. lib. 1.). Milicium quibus
permaet illud, quod periturum fuit cura ad compe-
scendum inuictis licentiam, et non alio specore
pena (§ 6.), uero quidem quidem non suo posse
delinquendi arrogantiam nihil inuictam ubi ea

lenitate, quam in rursi, imperari, incredibile, even-
tus afferre debeant.

Ab utilitate, quae jam cognoscitur, nunc dela-
bitur sua. potest ad utilitatem, quae capi potest,
si conservari fuerit rursi atque, qui in ea aliqua
proclara excelleret. Tac igitur admittit utriusque
laudem capit, qui ut in ea politica, vel militari,
in philosophia, aut jurisprudentia, in pictura,
sculptura, aut architectura habeatur facile principis.

hanc virum tollendum, an retinendum censuerim?
Quisque vobis pones, quibus uteremur nonnullis,
nisi publice profecto intelligeremus, nunquam ita
debere peritari, ut publice inciperent nocere (S. 6.º, et
S. 19.º in fine). Illud quidem videri augeo nonnunquam
poterit; illud semper accuratissime in rebus singulis
verigebitur, quod magis oportet? Igitur autem utri-
litate bonitatis vincet severitatem atque §. ad

beatius §. 1.º ff. de pign. Vero homines hos agrorum
tam reipublice necessarium imendum, cum nun-
quam non commodissimum propter eos, qui agerent.
Tunc et illis in publicum, praesertimque tam, fructus
procurantibus suis. Ex altera autem parte lenitas
ubi fuerit causa, temperataque in hoc accersita,
ubi quantum licet, illis beneficendi: solam

potestatis utilitas fuerit (S. 19.º). Atque modo profecto
lenitas nec ipsius adficiat scelerum remanentiam, ut
faciam, ne spe lenitatis huius abusus effari, nisi
perpauca (Nam si datur hoc excellenti, quam. misisti-
ce rari excellenti in genere omnia?). imo vero delin-
tur ea pro propensum nulli: neciunt enim autem
qui ceteri aut sunt, aut esse putant, propter illa
qualicumque ne sit ne tanti futura opud eos, quo-
rum est decem, ut videantur ob eam rem pariter
ad mortem non debere. Ita autem supplicii melius
philosophus, ut eo magis valeat, non oportet hanc ob
excellencia rei ducam clementiam comparandi lege
tam: melius est, quovis cumque opus sit, impetrari
valeri et gratia: quippe si quod generaliter lege
fuerit datum, negari nemini potest; quibuscum autem
beneficentia, gratiaque est, negari nemini non potest
omnes intelligunt.

Ad extremum ita bonitatis laud mouebit
latius, quam publica eadem ratio, unde profecta est.
Quocirca si ratio sit pyraa diminui, non erit conde-
nanda: in vel differri, non erit diminenda, sed
tota quanta est, summi tempore us. Sic agit ille
sanctissimus tyrannorum rex David, qui Iobum

vinculum militum suorum ducem, at eundem nam
 dupliciter hominibus perficere, cum puniri, quod ipse
 vult, iudicasset minus opportunum, denique mortis
 Salomoni Filii, et successori mandavit interficien-
 dum Regin. lib. 3. cap. 13. v. 5. et sequentibus.
 Nempe interdum providentia sapax pulchra caput
 in eadem re fructum utrimque clementis, et vo-
 veritatis.

Socrates non restitit de illo ras, qui forte
 dimissus, quo gula eius frangi debebat, laqueus vi-
 cius in carcerem carerit. In hunc nollen regis ultra,
 non quia tamen, cum solens dices, videbam si ille
 abrolutus, aut renuncians innocens iudicis Romini:
 etiam peperam attribuit Deo, numerata in propositis,
 que aventa potuerunt accidere eam, et naturali-
 ter. Bonius placet pavendi finem vero fieri quate-
 re, quia in eo ipso, quod genu est, dicit sanguin-
 di causa rany fuit debuitur ex scala patibuli, eam
 plan profecto avitit satis terribile: nam ab ille, qui
 fuit habitus ad illam nodum, et ceteri magis at-
 tendere in quale insidit dixerim homo propter
 nequitiarum nam, quam qua evasit via imperat-
 sira (haec adem § 11. post insidit). Utrum aut
 (aquis non intelligit?) nihilominus manere solentur

eodem modo: utrum aut superstiti ras non supra
 datam pignam, que percipere erat (lib. 3. v. 10. quibus
 abluere a Lentate Met. nove in lib. 18. tit. 18.
 ff. cap. 5. num. 15.). At ego nihil amplius puto labi
 vanda de pyra, pinguem pinguem quidem scopum
 videritque ostendit de ipso illo videri temere spe-
 cendi: Non tamen, ut ipse perant, quam ut ter-
 rant potant, multatur more vocant. Fando
 ipse ille non perit, et abstinens eam non sando
 ipsum, abique valentissime perit, hinc agnoscit
 cur magis gaudeat in in a libant hinc
 divertere ad benignitatem, ut simul nihil hinc
 a re, salubere publica. Imo quidpiam pignora acco-
 bi conditum in eundem, cum non sit, ut parat, id
 necessarium amplius, difficile potest vel cum eam
 pignora, sedum componere cum humanitate (§ 11. in
 pignora): nam si fructum sine in illo ras, in qua debet
 sola ras profecto pignora, sine, sine, regnum amir
 si formidabile manent: conficam infidelis, non si
 patitur, o coram, neque bonis offit me.